

[Arne Larsen.]

sentant for officererne og den lille stab Højland Christensen til at sidde. Højland Christensen går ind i dette arbejde med stor energi og regner bestemt med, at de ovenfor anførte retningslinjer skal overholdes af begge parter. Militærudvalget anmoder på et af sine møder militæret om at stille det størst mulige antal instruktører til rådighed ud over landet. Højland Christensen var imidlertid ikke uden videre i stand til at imødekomme udvalgets ønsker. Hans instruks fra den lille stab gik ud på, at han ikke måtte love nogen konkret støtte fra hærens side, men at han på den anden side heller ikke under nogen omstændigheder måtte lade føling gå tabt. Over for M-udvalget måtte han derfor i første omgang meddele, at han ville lade ønsket gå videre til hærledelsen, men at han ikke selv var bemyndiget til at handle og binde hæren. I udvalget fik man det ganske rigtige indtryk, at Højland Christensen fuldt ud forstod og billigede udvalgets synspunkter, og her følte man sig i fuldstændig overensstemmelse med ham.

Højland Christensen forelagde M-udvalgets ønsker for den lille stab, og det viste sig hurtigt, at man dér endnu ikke havde låst sig ud af en almindelig mistro til hele modstandsforetagendet og mente, at man ikke kunne give konkrete tilsagn, men foreløbig skulle gøre alt for at holde forhandlingerne løbende. M-udvalget kunne ikke få andet indtryk, end at det var Gørtz' og hans stabs ønske at skaffe sig kontrol med modstandsbevægelsen, i klar modstrid med den opnåede aftale: at officererne skulle indtræde i modstandsbevægelsen på lige fod med alle andre. Her ser vi altså, at den lille stab optræder illoyalt over for modstandsbevægelsen; og der sker det ejendommelige, at da Højland Christensen forsøger at hjælpe modstandsbevægelsen med instruktører, afskediges han hurtigt som den lille stabs medlem af M-udvalget, idet han anklages for illoyalitet og kompetenceoverskridelser.

I den redegørelse, forsvarsministeren gav det høje ting den 24. januar, sluttedes der med en bemærkning, som jeg finder den højtærede forsvarsminister skulle have undladt, idet den højtærede forsvarsminister fandt det meget uheldigt, at generalen

på et tidspunkt, da en undersøgelse var indledt, men endnu ikke afsluttet, har fundet det nødvendigt over for offentligheden at udpege den, som efter hans opfattelse måtte have givet ordren til at likvidere ham, hvis en sådan ordre overhovedet var givet.

Jeg finder, at den højtærede forsvarsminister i stedet burde have givet en vis anden officer en næse, fordi hans adfærd i besættelsesårene var af en sådan karakter, at aktive og loyale officerer følte sig truet, berettiget eller uberettiget. Det var en meget alvorlig sag i modstandsårene at blive beskyldt for illoyalitet, og det er derfor ganske forståeligt, at Højland Christensen kunne reagere, som han gjorde. Højland Christensen fortsatte imidlertid energisk sit arbejde ud over det ganske land med at organisere militærgrupper, og senere blev han jo regionsleder i det sydlige Jylland.

Der er også blevet sagt, at der bør tilvejebringes fordragelighed mellem forsvarsledelsens øverste tjenestemænd, at det er en betingelse for, at vort forsvar kan leve op til sit mål. Ja, det er ganske rigtigt, men jeg tror, at det da bliver nødvendigt at fjerne kilden til ufordrageligheden. Her bør der skrives ind, og her ville den højtærede forsvarsminister kunne gøre en god indsats. At jeg mener, at kilden til ufordragelighed ligger hos oberst Schjødt-Eriksen, vil jeg afgjort ikke lægge skjul på; der bør også af den grund foretages en dybtgående undersøgelse af den lille stabs rolle i modstandskampen, dens gøren og ikke-gøren.

Under Hjaltsagen er det endvidere kommet for dagens lys, hvorledes den lille stab fordelte de fra Sverige indsmuglede våben på en måde, der i høj grad var til skade for modstandsbevægelsen, og derved endnu en gang viste sin illoyalitet over for frihedsrådet og dets kommandoudvalg. Også her var det kommunistkrækken, der sad de herrer i blodet, så de mente at kunne sætte sig ud over frihedsrådet og de klare aftaler. Jeg skal ikke beskæftige mig yderligere med denne side af den lille stabs virksomhed, den er efterhånden tilstrækkelig kendt og dømmes i sig selv disse officerer meget hårdt, idet det så afgjort må antages, at en bedre og retfærdigere fordeling af våbenerne til de aktivt kæmpende modstands-